

РЕШЕНИЕ

№ 6702

гр. София, 15.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 22.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Бороджиева

Ева Пелова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **5565** по описа за **2021** година докладвано от съдия Ева Пелова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по касационна жалба на [фирма], чрез адв. С., срещу решение № 20067549/15.03.2021 г., постановено по НАХД № 1941/2019г., по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 97-ми състав, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 126/17.08.2018 г., издадено от председателя на Комисия за регулиране на съобщенията /КРС/, с което на [фирма] - [населено място], на основание чл.335 и чл.336 от Закона за електронните съобщения / ЗЕС / е наложено административно наказание „имуществена санкция“ размер на 500 лева, за нарушение по чл.261, ал.1 от ЗЕС. В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, поради постановяването му в противоречие с материалния закон и съществено нарушение на процесуалните правила. Твърди се, при постановяване на решението, СРС неправилно е възприел, че не е налице нарушение на разпоредбата на чл.40, ал.1 от ЗАНН, а именно акта да е съставен в присъствието на санкционираното лице или негов представител, което от своя страна е довело до ограничаване правото му на защита. На следващо място се посочва, че в акта за установяване на административно нарушение не са отразени мястото на извършване на нарушението, описание и обстоятелствата, при които е извършено. Навеждат се доводи , че контролирания съд неправилно е приел, че не е налице нарушаване на принципа, заложен в чл.34 от ЗАНН. На последно място се твърди, че

нарушението, за което е повдигнато административнонаказателно обвинение не е доказано. Прави се искане решението на СРС да бъде отменено, ведно с издаденото наказателно постановление.

В съдебно заседание касатора – редовно призован, не изпраща процесуален представител.

Ответникът – КРС, чрез процесуалния си представител моли обжалваното решение да бъде оставено в сила и съгласно доводите, наведени в депозирания отговор по касационната жалба. Претендира присъждане на юрисконсулско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура намира жалбата за неоснователна. Касационната жалба е подадена в срока по чл.211 от АПК, поради което се явява ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а по същество е ОСНОВАТЕЛНА.

Административен съд София – град, XVIII-ти касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните, обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав, намира решението за валидно, допустимо, но неправилно.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

В производството пред въззивната инстанция е установена правилно следната фактическа обстановка:

На 16.04.2018 г. от стационарен телефон с номер [ЕИК], чийто абонат е [фирма] било осъществено повикване до телефонен номер [ЕГН], с абонат В. М. Х., с цел да представят и предложат услугите на [фирма]. В. Х. не е давал предварително съгласие за осъществяване на повиквания за целите на директния маркетинг и реклама на съответните услуги.

Контролните органи приели, че е налице нарушение на чл.261, ал.1, изр.1 от Закона за електронните съобщения и св. П. на длъжност ст. инспектор в Главна дирекция „Контрол на съобщенията“ при КРС, съставила и връчила на упълномощено лице акт за установяване на административно нарушение. Въз основа на него било издадено и атакуваното наказателно постановление.

СРС е приел, че акта и наказателното постановление са издадени от компетентни органи и съдържат необходимите реквизити, описанието на нарушението е точно и съответства на дадената му правна квалификация, а в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. Формирал е извод, че законосъобразно е ангажирана отговорността на дружеството, тъй като извършването на нарушението е установено по безспорен начин, наложената административна санкцията е правилно определена при спазване изискванията на чл.27 от ЗАНН и не са налице основанията за приложение на чл.28 от ЗАНН.

Обжалваното решение е постановено при допускане на съществени нарушения на процесуалните правила, поради следните съображения:

Настоящият съдебен състав намира, че постановеното въззивно решение, следва да бъде отменено, на основание чл.335, ал.2, вр.чл.348, ал.1, т.2 от НПК, като приема, че в случая е налице само формално излагане на мотиви към съдебния акт, които обаче не отговарят на изискванията на чл.305, ал.3 от НПК, което следва да се приравни към липса на мотиви.

Не е направено каквото и да било обсъждане на доказателствата по делото, и то при положение, че от същите могат да се направят различни изводи по отношение на

конкретно допуснатото административно нарушение и евентуалното участие на [фирма] в него. Контролирания съд се е задоволил единствено да посочи, че административното нарушение е безспорно доказано, без да обсъди наведените във въззивната жалба твърдения за обратното, като не е съпоставил и обсъдил наведените възражения, относно констатациите на протокол № П-СП-016/16.05.2018г., приложен към административната преписка, при наличието на изрични възражения в тази насока. На следващо място по повод оплакването, че акта за установяване на административно нарушение и издаденото въз основа на него наказателно постановление не отговарят на изискванията на чл.42, т.3 и чл. 57, т.5 от ЗАНН, в проверяваното решение на СРС липсва каквото и да било обсъждане и съпоставяне с доказателствата по делото. Въззивния съд се е задоволил само с посочването, че нарушението е извършено в [населено място] и в акта и наказателното постановление са описани времето, мястото, механизма на нарушението и обстоятелствата, при които същото е извършено. На следващо място във въззивната жалба е направено възражение за нарушаване процедурата, визирана в разпоредбите на чл.40 и чл. 43 от ЗАНН, за които в мотивите на оспорения съдебен акт не се намира отговор, съответно обосновка дали те са основателни или не, или с тях се цели изграждането на защитна позиция. В проверяваното решение е отразено единствено, че АУАН и НП са съставени без допуснати съществени нарушения на процесуалния закон, които да обусловят отмяната на атакуваното наказателно постановление на формално основание, АУАН е връчен на упълномощено от управителя лице. Въобще не се обсъдени както поотделно, така и в своята съвкупност наведените в жалбата доводи и не са били отнесени към приобщените по делото доказателства.

Предвид тези съображения обжалваното решение се явява необосновано, при отсъствие на мотиви, дължащи се по реда на чл.305, ал.3 от НПК, за да може да бъде проверен по реда на касационния контрол вътрешното убеждение на въззивния съдебен състав. В тази насока е и константната съдебна практика: Не е достатъчно съдът формално да отбележи в мотивите, че е обсъдил доказателствата по делото поотделно и в тяхната съвкупност, за да се приеме, че са спазени разпоредбите на НПК. Необходимо е от мотивите да се вижда, че действително е направено такова обсъждане /Решение по к.н.д. № 637/1955г., на ВС на Република България, I-во отделение /; Клиширани мотиви означава всъщност липса на мотиви / Решение по к.н.д. № 1069/1954г., на ВС, II-ро отделение /; Липсва анализ на установените факти, нито доводи и съображения защо се възприемат една част от тях и защо се отхвърлят другите. Противоречията в отделните източници на доказателства не са изяснени. Всичко това води до липса на мотиви / Решение по к.н.д. № 518/1977г., на ВС, I-во отделение / и мн.други.

Всяко едно от посочените по-горе пропуски, липсата на мотиви, поради необсъждане доводите на санкционираното лице, са заедно и поотделно основания за отмяна на обжалваното решение. В случая съдът е поставен в невъзможност да прецени законосъобразно ли е обжалваното решение на СРС, тъй като липсва анализ на събраните по делото доказателства и излагане релевантни въз основа на тях правни изводи, което пречи да се провери дали при изграждане вътрешното убеждение на въззивния съд, са били спазени процесуалните правила, гарантиращи неговата правилност / изградено ли е върху всички данни по делото, не са ли извратени или игнорирани някои данни, не са използвани непроверени данни, има ли неяснота или

противоречие в мотивите му /.

С оглед на гореизложеното настоящия съдебен състав намира, че атакуваното решение на СРС, е необосновано и незаконосъобразно, поради което следва да бъде отменено, а делото върнато на друг състав на СРС за ново разглеждане, при съобразяване с мотивите на настоящото решение.

С оглед изхода на делото, [фирма] има право на разноски, съгласно чл.63, ал.5 от ЗАНН, но доколкото такива не са претендирани, не следва да бъдат присъждани.

Водим от горното и на основание чл.221, ал.2 от АПК, вр. чл.348, ал.1, т.2, вр. чл. 334, т.1 от НПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С. ГРАД, XVIII-ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение № 20067549/15.03.2021 г., постановено по НАХД № 1941/2019г., по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 97-ми състав.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на Софийски районен съд.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.